

[Indenrigsministeren.]

tallets Afstandtagen fra Forbudet under enhver Form, og til Trods for, at ogsaa Afholdsvener i Kommissionen har taget Afstand. Til denne Mindretallets Stilling er der i og for sig intet at sige, thi det fremgaar jo af de ærede Forslagsstilleres Navne, at i denne Sag sprænges Partirammerne, her breder de forskellige Opfattelser sig ind i Partierne uden Hensyn til, hvad der i øvrigt skiller. Mindretallet har altsaa villet gøre det første Skridt frem paa Vejen, og jeg vil gerne straks her anerkende, at dette Skridt gennem dette Lovforslag gøres paa en — ja, jeg vil sige — *maadeholden* Maade. Det er maaske tilladt i denne Forbindelse at bruge Ordet „maadeholden“, jeg ved jo nok, at det ellers ikke er et Ord, der nyder Estime i de ærede Forslagsstilleres Kredse. Jeg anser den Form, her er valgt, for maadeholden og ubetinget diskutabel. Mange danske Vælgere har nu faaet bibragt den Forestilling, at vi i Dag her i dette høje Ting behandler et rent Forbudsforslag, hvis eventuelle Vedtagelse har til Følge Bortfjernelse af det danske Folks Forbrug af stærke Drikke. Og det er formentlig denne Misforstaaelse, der gør, at man i de ubetingede Modstanderes Kredse ræsonnerer som saa: Lad os saa tage Stødet straks! Lad os faa en Afstemning omgaaende for at faa Rede paa, hvorledes Stillingen er! Men den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har jo ganske Ret i, at det aldeles ikke er noget saadant, Lovforslaget tilsigter. En saadan Paastand har ingen Forbindelse med Sandheden, og derfor er der efter min Mening heller ikke nogen Realitet i paa dette Lovforslags Fremkomst at bygge Kravet om, at vi skulde skride til en Folkeafstemning saa at sige omgaaende for at faa denne Sag afgjort.

Ordføreren udtalte ved Lovforslagets Fremstilling, hvad jeg er ganske enig med Ordføreren i, at Lovforslaget tager ikke Stilling i Spørgsmaalet Alkoholforbud eller Ikke-Alkoholforbud. Ordføreren har ganske Ret i, at Lovforslagets bærende Idé er en videre Udvikling paa det bestaaendes Grund, en Udvikling, som vi i og for sig alle maa ønske. Spørgsmaalet er blot, i hvilket Tempo bør den sættes ind, og paa hvilket Tidspunkt kan den sættes ind med Udsigt til gunstigt Resultat? Det Grundlag, som Ordføreren for Forslagsstillerne her har henpeget paa, er jo Bestemmelserne i den gældende Bæverterlov, særlig Bestemmelserne i §§ 13, 16 og 40, og det, man ved Lovforslaget tilsigter, synes mig udtrykt klart og rigtigt derigen-

nem, at man ønsker, at Folket selv i Kommune, Amt og Stat skal have fuldstændig Frihed og Ret til, uafhængigt af Partirammer, umiddelbart at ordne Alkoholspørgsmaalet efter egen Villie og Bestemmelse. Dertil skal Folket have Ret. Saa langt er vi enige. Spørgsmaalet er blot — og det har ogsaa Ordføreren for Forslagsstillerne været inde paa i sin Tale her i Dag —, om man i en Sag som denne uden videre kan gøre et hvilket som helst Folkeflertal synonymt med det, som man i disse Tider og i Ordets rette Betydning kalder „Folket“. Det er til syvende og sidst dér, Anskuelserne skilles. Ordføreren for Forslagsstillerne siger, at Lovforslaget sætter sig som Maal at tjene som Grundlag for et Samarbejde mellem alle, der vil et positivt Ædruelighedsarbejde, og jeg ønsker straks her at medgive den ærede Ordfører for Forslagsstillerne min bedste Anbefaling til, at dette maa lykkes, at det virkelig maa lykkes ham at opnaa, at det, der kommer ud af disse Forhandlinger, kan blive Grundlag for et saadant Samarbejde til Fremme af det positive Ædruelighedsarbejde. Men i hvilken Grad det vil lykkes Folket at benytte den Ret, som det ærede Medlem vil give det til at ordne Alkoholspørgsmaalet, ikke blot efter et Flertals Villie, men ogsaa saaledes, at det kan blive til øget Lykke for de enkelte og det hele Folk, ja — det beror paa Lovforslagets Udformning, paa den Grad af Modenhed til Problemets Løsning, som Lovforslaget forudsætter, og her er jeg ikke vis paa, at Lovforslaget med Hensyn til de Krav, der stilles, for at man kan sætte ind ad de Veje, der peges paa, netop har fundet det rette. Jeg vil ikke undlade at gøre opmærksom paa, at her kan Fejlgreb volde stor Skade, og her kan saadanne tjene, ikke til Samling i det positive Ædruelighedsarbejde, men til Splittelse, Splittelse i Stedet for det Samarbejde, som er Lovforslagets Maal. Det er Tvivlen paa dette Punkt, Tvivlen om, at Lovforslaget med Hensyn til de Forudsætninger, som maa være skabt, før man kan gøre sin Indsats og indenfor videre Kredse paatvinge den enkelte Afkald paa hans personlige Forbrug — det er dette, som har gjort, at man fra Regeringens Side *ikke* har ønsket trods den Opfordring, som dertil var givet, at fremsætte Lovforslaget for Rigsdagen.

Det er min Opfattelse, at i samme Grad, som man ved Lovgivningen vil gribe ind i den enkeltes personlige Frihed, bør man sørge for, at Sagen ikke blot er klarlagt for det store Flertal, at ikke blot en dybtgaaende Forstaaelse af den Betyd-